Teodor Popescu (1887-1963) – partea III

În ce privește învățătura creștină dată de Teodor Popescu prin predici și comentarii, se observă că el căuta întotdeauna să prezinte Persoana Domnului Isus Hristos așa cum ne este revelată în Sfânta Scriptură. Dumnezeirea Domnului Hristos era indiscutabilă, iar lucrarea Lui de pe cruce se predica întotdeauna, ca temelie a siguranței mântuirii celui credincios. Era deseori amintită totala corupție a omului natural și intervenția în har a lui Dumnezeu pentru a-i atrage pe păcătoși la Mântuitorul, Hristos. Harul îi era tema favorita.

Înțelegea că toți cei născuți din nou în timpul “harului” de acum formează Biserica sau Adunarea lui Dumnezeu, al cărei Cap este Hristos, ei formând “trupul lui Hristos.” Credincioșii din fiecare adunare locala își amintesc de El și de moartea Lui la frângerea pâinii (sau Cina Domnului) în fiecare duminică.

Venirea Domnului Hristos pentru a-i răpi pe cei ai Săi, era prezentată ca evenimentul fericit care poate avea loc oricând. După răpirea în cer a Adunării va urma pe pământ necazul cel mare și apoi împărăția de o mie de ani.

Spunea ca în Noul Testament nu exista practica folosită de-a lungul veacurilor, că fiecare biserică să fie condusă de un singur om numit pastor sau preot; Hristos dă adunărilor darurile pe care El le consideră necesare, fără a exista un cler numit de adunare sau de anumiți oameni.

Nu era de acord ca adunările să poarte o anumită denumire. Când în 1926 oamenii de la Departamentul Cultelor i-a întrebat ce fel de credinciosi sunt, ei au răspuns ca sunt creștini așa cum este scris în Sfânta Scriptură. De aceea statul i-a numit “creștini după Scriptură.” Nu ei și-au ales acest nume – care totuși este frumos – ci statul li l-a dat. După aceea în 1939 Departamentul Cultelor a făcut fuzionarea “creștinilor după Scriptură” cu “creștinii după Evanghelie.” Erau condițiile dificile ale razboiului și statul a făcut această fuzionare, n-a fost dorința sau inițiativa fraților. În măsura în care statul nu se amesteca în lucrarea din adunări, această denumire exterioară impusă, a putut fi acceptată, ținând totuși seama de cuvintele Scripturii: “Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni” (Fapte 5.29). Însă în anii 1942-1944 adunările au fost interzise, iar credincioșii se adunau pe unde se putea, prin casele unora dintre ei, iar la țară, prin pădure. Caracterul ceresc al Adunarii era subliniat în acest timp printre credinciosi.

Unii credinciosi din alte biserici spuneau că Teodor Popescu avea acelaș fel de învățătura ca așa-zișii “frați” din secolul al 19-lea. De fapt, n-a fost vreo legătură directă, personală cu acei frați, însa Teodor Popescu a citit din scrierile lor și, într-adevăr, a avut o gândire comună cu a lor în toate privințele.